

A PEU
DE CARRERCATALINA
Gayà

FRANCESC CASALS

► Una estació de Bicing davant del Palau de Mar, dijous passat.

Comença la muda de la Barceloneta

És diumenge, les 14.20 hores, i a l'estació de Bicing de la plaça del Poeta Bosca, la del mercat de la Barceloneta, hi ha un noi que espera que algú s'emporti una bici. Arriba una noia pedalejant. Li pregunta quant fa que espera. «Cinc minuts». La noia fa una ganyota i se'n va. Malament, murmura el noi. «El millor és tenir paciència». Arriba una parella; alliberen dos espais. El noi aparca (el torn es respecta) i després ho faig jo, la segona a la fila.

Han passat més de set minuts. Per sort, avui aquesta estació no s'ha desconnectat; a les tardes sol apagar-se sense previ avís. A aquesta hora, les bicicletes es poden desamarrar simplement estirant fort. Passen dues bicicletes de lloguer. Ja fa dos mesos que busco aquests adhesius que, em van dir, haurien d'estar a les estacions de Bicing i indicar els punts de lloguer més pròxims. L'adhesiu va ser un acord entre l'ajuntament i les empreses de lloguer de bicicletes. Vaig escriure un article sobre turistes despistats i em van trucar per dir-me que el Bicing no podria assumir els gaire-

bé vuit milions de turistes a l'any i, a més, alliberar-lo al turisme seria enfonsar un negoci que funciona i està en alça. Tenien raó.

Ha estat esperant en aquesta estació quan he pogut notar la muda de la Barceloneta. Del desert hivernal, el poble de la Barceloneta, al gairebé *resort* urbà. La senyora de la loteria no hi és i el quiosc ja està tancat. En un banc, hi ha un grup de joves que es barallen. Porten massa substàncies tòxiques al

Hi ha una botiga de records del mar. El 'souvenir' ja no és sols la samarreta del Barça

cos. Dormen en algun carrer del barri. A prop hi ha un noi sol que dormita assegut en un banc. Fa uns dies vaig veure com es picava en un racó.

A la plaça ha obert la que deu ser l'única botiga de records del mar del barri, potser no només de la Barceloneta. Hi ha vaixells de fus-

ta fets per artesans, teles mediterrànies. Per fi, el *souvenir* ja no és només la samarreta del Barça o la flamenca amb els colors de Gaudí.

Avui no sento aquest simulacre del grallar de les gavines que cada cert temps irromp al barri. La primera vegada que el vaig sentir diversos turistes escorcollaven el cel buscant la bandada de gavines embogides. Els veïns ja s'hi han acostumat. Em va explicar **Sergio Tinocó**, veí i propietari d'un lloc de menjars a la plaça, que el soroll espanta les gavines, però que ell el té ficat a la closca. Aquest soroll enllaunat és un altre senyal de la muda: quan les gavines s'autoproclamen propietàries dels terrats, arriben els turistes en massa. Aquestes setmanes, ja ha actuat al barri el tècnic que retira els nius i que així fa fugir les gavines dels humans.

Turistes al sol i pregàries

► A peu de carrer, es veu com les gavines controlen el barri des de dalt i on hi ha els pisos turístics perquè els terrats allà són terrasses. Des de la primavera, aquí els pisos es cotitzen a l'alça; hi ha qui aprofita, se'n va uns mesos i lloga el quart de casa. El contrast entre els turistes prenent el sol a les terrasses i les dones musulmanes resant als terrats és una imatge només possible en aquesta Barcelona. ≡

cgaya@elperiodico.com